

VALLFORNÈS

Situada sota mateix del Pla de la Calma, entre la serra de Vallestrins per un costat i el serrat d'El Mojó, Coll de la Creu i els Esqueis de Tagamanent per l'altre, s'obre l'esplèndida fondalada de Vallfornès, per la qual s'hi escorra la riera en direcció a Cànoves.

Vallfornès forma part del conjunt orogràfic del baix Montseny, essent un lloc deliciós d'aquesta regió, pel qual motiu és freqüentment visitat pels excursionistes. L'exuberància de la vegetació existent, atrau tot seguit per la bellesa de les seves muntanyes, poblades d'alzines i pins, que pot considerar-se com una de les més frondoses del Vallès, malgrat que d'un temps a aquesta part la talla d'arbres es va succeïnt per a la fabricació de carbó i satisfer, d'aquesta manera, les necessitats del consum domèstic. Es necessari remarcar, però, que la talla actualment es ve fent amb mesura i discreció. Gràcies a aquesta circumstància no hem de deplorar la pèrdua d'un element decoratiu tan valuós del paisatge com és aquesta bellesa forestal de Vallfornès; però fóra convenient d'estar a l'aguait per tal d'evitar que algun desaprensiu, qual-sevol dia, per un afany de lucre desmesurat, cometés la imprudència de malmetre-ho tot amb una talla abusiva i despietada.

La riera de Vallfornès amb l'esplendidesa de l'arbrat de la seva ribera, es totja un seguit de recons encisadors en els sis quilòmetres de curs del riu, als començaments del qual s'hi troba la casa de Vallfornès, avui poc menys que deshabitada.

La casa de Vallfornès ocupa un emplaçament admirable. Situada sobre del riu, ofereix una brillant perspectiva per les seves grans dimensions i bastida com és damunt una ampla estrada. L'acció destructora del temps, ben prompte hi deixarà senyals evidents del seu pas, si manca el caliu d'uns braços per a treure-la d'aquest ensopiment que guarda. Avui, per única companyia, té les aus que volen pel firmament, que amb llur alegroia xerradissa entonen un himne de vida i alegren la vall amb l'esclat de les seves cantúries que contrasta amb l'esglaiadora solitud de la casa deshabitada.

La casa té tot l'aspecte d'un sanatori. Malgrat desconèixer, en absolut, la distribució interior de la mateixa, creiem no dir cap disbarat que podrien habilitar-se sales per a sojornar-hi, en conjunt, 50 ó 60 persones. Davant la casa hi ha un pati gran, tancat, que ultrapassa els límits de l'edifici. Per un terraplè existent al bell davant de la porta d'entrada es passa a un altre pati circular d'amples dimensions i encara més avall, un tercer pati de dimensions ex-